

The background of the cover is a classical painting. In the upper left, a vibrant rainbow arches across a cloudy sky. Below the sky, a large, dense crowd of people is gathered in a landscape. Some figures are seated on the ground, while others stand. The scene is rendered in a warm, brownish-gold color palette, typical of 19th-century religious or historical paintings. The overall mood is solemn and grand.

L. ONERVA
Neitsyt Maarian lahja

NTAMO

Neitsyt Maarian lahja

L. ONERVA

Neitsyt Maarian lahja
ynnä muita legendoja

NTAMO
Helsinki
2026

UUSINTAPAINOS ORIGINAALISTA

Ahjo, Helsinki 1918.

ISBN 978-952-215-974-8

ULKOASU & TAITTO

Göran de Kopior

KANNEN KUVA

Domingos António de Sequeira, *Coroação da Virgem*

(n. 1830), öljy kankaalle, 940 x 730 mm,

Museu nacional de arte antiga, Lissabon,

Portugali / Wikimedia Commons

VALMISTAJA

BoD – Books on Demand, Hampuri, Saksa

NTAMO

Helsinki 2026 (IV LINJA 18, 00530 HKI)

www.ntamo.net (info.ntamo@gmail.com)

NEITSYT MAARIAN LAHJA

Tämä tapahtui ristiretkien aikaan ritari Bertrandin linnassa, Auvergnen maakunnassa. Turhaan oli nuori linnanrouva jo pitkät ajat odotellut ritari Bertrandia kotiin palaavaksi. Maine oli jo tiennyt kertoa pyhän yrityksen epäonnistumisesta. Oli saapunut naapurilinnoihin joitakin mukana olleita asemiehiä. Oli samonnut ohi messuavia ja meluavia pyhiinvaeltajia. Ritari Bertrandista ei vain jälkeäkään.

Puoli vuotta kului näin epätoivoisessa levottomuudessa. Jaksamatta enää syödä tai nukkua istui nuori linnanrouva päivät ja yöt pääksytyksin pää käsivarsien varassa pienen akkunakomeronsa ääressä, niin että akkunankamanaan syöpyi jälki hänen hiuduttavasta kaihostaan.

Syys teki tuloaan. Linnan muurit kävivät päivä päivältä yhä harmaammiksi ja ainainen sade levitti ruskeanviheriän lietteen yli kuolleiden lehtien peittämän maan. Oli juuri joulun aatto, kun linnanrouva sai varmuuden pahimmille aavistuksilleen. Ritari Bertrand ei ollut enää koskaan palaava.

Katkeria kyyneliä vuodattaen polvistui nuori leski Neitsyt Maarian kuvan eteen palavaan rukoukseen.

Hän ei oikein itsekään tiennyt, mitä hän rukoili. Apua, lohdutusta, voimaa! Voimaa elää, ei itsensä vuoksi, vaan lapsensa vuoksi, joka nyt isättömänä oli syntyvä maailmaan. Hän huusi Jumalan lempeän äidin turvaa tälle turvattomalle: että hänestä tulisi isänsä nimen mainehikas kantaja, äitinsä vanhuuden vara, sankari, jolle ei oltu nähty vertaa...

Ja vähitellen lakkasivat hänen kyyneleensä vuotamasta. Pyhän Neitsyen katseesta tuntui virtailevan ikäänkuin vahvistava rauha, ja kauan valvoneen vaimoparan silmälaudat painuivat virkistävään uneen.

Ja katso, silloin liikahti Neitsyt Maarian pää, hän astui alas kultaiselta istuimeltaan, kumartui uupuneen puoleen, ja vieno ruusun lemu ja enkelien hyminä täytti ilman.

– Rukoilet lapsesi puolesta, sanoi taivaan kuningatar,

pyydätkö hänelle tämän maailman hyvää vai tulevaista? Onko lapsesi sielu vai ruumis sinulle kalliimpi? Minulle vaiko itsellesi tahdot hänestä ritarin?

Linnanrouva tunsi suuren ahdistuksen sydänalassaan ja suuret hikikarpalot vierivät alas hänen otsaltaan.

”Miten raskas on taivaanvaltakunnan tie”, ajatteli hän. ”Parhaassa kukoistuksessaan on Pyhä Neitsyt riistänyt minulta jo puolison. Mutta Pyhä maa on vielä pakanain käsissä, ja poikani nuori henki on uhrattava samalla alttarilla kuin isänsäkin. Sitä vaatii Pyhä Neitsyt, ja enemmän tulee kuulla Jumalaa kuin inhimillisen heikkoutensa ääntä.”

Ja kapinoivalla mielellä, mutta nöyrällä sydämellä hän vastasi:

Jumalan äiti, lapsi, jonka synnyttän, on oleva sinun, ja käyköön Jumalan valtakunnan kunnia maallisen edellä!

Silloin levisi hymyily Pyhän Neitsyen lempeän kirkkaille kasvoille ja hän sanoi:

Olet koettelemuksen hyvin kestänyt. Olkoon siis, kuten sanot. Mutta koska sinä olet antanut lahjan minulle, niin tahdon minäkin puolestani antaa lahjan sinulle. Vielä ennen aamun koittoa on sinulla kaksi lasta, joista toinen on oleva sinun, toinen minun, toinen saavuttava pitkän iän, toinen varhaisen onnen paratiisissa!

Samana yönä vielä, juuri kun ensimmäiset valot alkoivat syttyä akkunoihin aikaisen jouluaamun hämärissä, synnytti ritarinrouva kaksoiset, poikia molemmat. Hän päätti nimittää toista isänsä mukaan Bertrandiksi; toiselle annettiin nimeksi Félicien.

Jo varhain ilmeni näiden molempien lasten luonteiden erilaisuus. Bertrand oli vilkas ja iloinen, Félicien hiljainen ja surullinen. Myöskin oli Bertrand ilmeisesti lahjakkaampi ja kauniimpi veljeään.

Vaikka äidit hellästä myötätunnosta useinkin kiintyvät enemmän heikompaan lapseensa, oli ritarinrouvan laita aivan päinvastainen. Hänen sydämensä oli sillä lapsella, joka kantoi isänsä nimeä ja joka muutenkin, ulkomuodoltaan ja koko olennoltaan, oli ilmeinen isänsä. Lisäksi kiihoitti hänen äidinrakkauttaan salainen pelko tämän lempilapsen varhaisesta kadottamisesta.

”Varmasti on Neitsyt Maaria valinnut juuri hänet ritarikseen”, huokaili hän usein, ”ja määrännyt Félicienin minun lohdukseni!”

Ja samaan suuntaan näyttivät kaikki merkit viittaavan.

Linnanrouvan oli tapana kauniina suvipäivinä samoilla poikineen metsissä ja kedoilla. Jos hän silloin hetkiseksi pysähtyi levähtämään jonkun vilpoisan puron reunalle, haihtui Bertrand heti kuin tuuli hänen luotaan. Hän ei malttanut

” Niin on hyvyyden voima sittenkin
suurempi kuin pahuus ja rakkaus
väkevämpi kuin sotajoukot!

NTAMO 2026

ISBN 978-952-215-974-8

L. ONERVAN *Neitsyt Maarian lahja*
OLI RUNOILIJAN JA PROSAISTIN
UUSI ALUEVALTAUS LEGENDAN
LAJITYYPISSÄ. KIRJA ILMESTYI 1918
JA NYT UUSIN JÄLKISANOIN.